

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 19CoCsp/23/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3619201688
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 02. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Radoslav Svitana, PhD
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2021:3619201688.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Radoslava Svitana, PhD., a sudkýň JUDr. Beáty Čupkovej a JUDr. Viery Škultétyovej v spore žalobcu M.,..., so sídlom S., M. XX, Y. XX XXX XXX, zastúpeného W.. I. N., advokátkou so sídlom S., B. XXXX/XA, proti žalovanému B. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom M., A. L. XXXX/XX, o zaplatenie 760,- eur s príslušenstvom, na odvolania žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Partizánske č. k. 3Csp/102/2019-46 zo dňa 7. apríla 2020 takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch II. a III. **p o t v r d z u j e .**

Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

1.1 Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom vo výroku I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 548,- eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 137,- eur od 21.12.2016 do zaplatenia, s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 137,- eur od 21.01.2017 do zaplatenia, s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 137,- eur od 21.02.2017 do zaplatenia a s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 137,- eur od 21.03.2017 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Vo výroku II. žalobu vo zvyšku zamietol a vo výroku III. priznal žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 11,84 %. Rozhodnutie zdôvodnil tým, že žalobca so žalovaným uzavreli dňa 21.03.2016 zmluvu o spotrebiteľskom úvere, ktorej predmetom bol úver vo výške 800,- eur, splatný v 12 pravidelných mesačných splátkach (prvé štyri splátky vo výške 1,- euro a zvyšných osem splátok vo výške 137,- eur), s konečnou splatnosťou k 21.03.2017, s fixnou výškou úrokovej sadzby 32,29 % ročne. V zmluve bola dohodnutá povinnosť žalovaného (dlžníka) zaplatiť žalobcovi zmluvnú pokutu vo výške 10 % ročne z dlžnej čiastky v prípade omeškania so splácaním dlžnej sumy. Výšku poplatku za upomienku, ani možnosť veriteľa vyhlásiť okamžitú splatnosť celého dlhu v prípade riadneho neplnenia dlžníkom zmluva neupravovala.

1.2 S poukazom na ustanovenia § 497 Obchodného zákonníka, § 1 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, § 52 ods. 1, 2, 3, 4, § 53 ods. 4 písm. k), § 53 ods. 5, § 53 ods. 9, § 54a, § 101, § 103, § 517 ods. 2 § 565, § 879v Občianskeho zákonníka a § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, súd prvej inštancie považoval uvedený právny vzťah medzi sporovými stranami za spotrebiteľskú zmluvu. Vo vzťahu k vyhláseniu predčasnej splatnosti úveru žalobcom súd uviedol, že toto zosplatenie úveru nebolo v súlade so zákonom, keďže právo veriteľa vyhlásiť okamžitú splatnosť úveru nebolo v zmluve ani vo všeobecných obchodných podmienkach dohodnuté. Žalobca teda nesplnil zákonné podmienky na vyhlásenie okamžitej splatnosti úveru. Súd preto posudzoval premlčanie vzhľadom na jednotlivé splátky a za premlčané považoval splátky splatné do 21.11.2016 (keďže žalobca doručil žalobu súdu dňa 26.11.2019). Preto súd nárok žalobcu v tejto časti zamietol a žalobe vyhovel len v časti týkajúcej

sa štyroch splátok (spolu 548,- eur), ktoré boli splatné po 26.11.2016. K týmto splátkam uviedol, že zmluva obsahovala predpísané náležitosti podľa zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Z predložených dôkazov nebolo sporné, že žalovaný úver čerpal a poskytnutý úver riadne nesplácal. Vzhľadom k tomu, že žalovaný je so zaplatením dlžnej sumy v omeškaní, súd prvej inštancie priznal žalobcovi aj zákonný úrok z omeškania, a to od nasledujúceho dňa po splatnosti jednotlivých nepremiľčaných splátok.

1.3 Vo vzťahu k osobitne požadovanému zmluvnému úroku vo výške 32,29 % ročne súd prvej inštancie uviedol, že zmluvný úrok bol súčasťou odplaty, ktorú bol dlžník povinný zaplatiť veriteľovi za poskytnutý úver. To znamená, že zmluvný úrok bol premietnutý v jednotlivých splátkach úveru. O tomto nároku teda už bolo rozhodnuté, keďže súd sa zaoberal nárokom žalobcu na uplatnenú dlžnú sumu z úveru, ktorej súčasťou (jednotlivých splátok) bol aj zmluvný úver. Preto v tejto časti (osobitne uplatňovaného zmluvného úroku) žalobu zamietol. Rovnako zamietol žalobu aj v časti o zaplatenie poplatkov za upomienky v celkovej výške 180,- eur s odôvodnením, že výšku poplatku za upomienku zmluva ani všeobecné obchodné podmienky neupravovali. Žalobca ju určil vo výške 30,- eur za každú upomienku, pričom súd mal za to, že táto suma nepredstavuje reálne náklady, ktoré žalobca vynaložil na vykonanie týchto úkonov. Súd zároveň nemal preukázané, že by takéto úkony žalobca vykonal (napríklad predloženými upomienkami s doručenkami). V neposlednom rade mal súd za to, že dohodnutie takýchto poplatkov by bolo neprijateľnou zmluvnou podmienkou v zmysle § 53 ods. 4 písm. k) Občianskeho zákonníka. Vo vzťahu k zmluvnej pokute vo výške 40,- eur súd prvej inštancie uviedol, že zmluvná pokuta nebola dojednaná individuálne a spotrebiteľ s ňou ani nebol oboznámený. Zároveň výška zmluvnej pokuty nezohľadňuje dĺžku omeškania, popri prípade rozsah omeškania, a je určená paušálne, čo súd prvej inštancie takisto považoval za neprijateľnú zmluvnú podmienku podľa § 53 ods. 4 písm. k) Občianskeho zákonníka. Preto ani túto sumu žalobcovi nepriznal.

1.4 O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie v zmysle § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) tak, že žalobcovi priznal náhradu trov konania v rozsahu 11,84 %, čo predstavuje jeho čistý úspech vo veci. Žalobca žiadal celkovo sumu 980,- eur (istina 760,- eur, zmluvná pokuta 40,- eur a poplatky za upomienky 180,- eur). Súd mu priznal sumu 548,- eur, čo predstavuje 55,92 % žalobcom žalovaného nároku. Žalobca mal teda úspech 55,92 % a žalovaný úspech 44,08 %. Čistý úspech žalobcu tak predstavuje 11,84 % ($55,92 - 44,08 = 11,84$).

2. Proti uvedenému rozsudku podal včas odvolanie žalobca a navrhol, aby odvolací súd rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Odvolanie zdôvodnil tým, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. f/, h/ CSP). Zdôraznil, že žalovaný svoju vôľu uzavrieť zmluvu o úvere potvrdil svojím podpisom. Žalovaný si bol vedomý svojich záväzkov vyplývajúcich z predmetnej zmluvy o úvere. Vážnosť vôle nie je možné zamieňať s ľahkovážnosťou spotrebiteľa a nedostatok opatrnosti spotrebiteľa nespôsobuje absolútnu neplatnosť právneho úkonu. V prípade, že žalovaný nadobudol pocit, že podpísal nevýhodnú zmluvu alebo že odplata, úrok či ročná percentuálna miera nákladov je vysoká, mal právo odstúpiť od zmluvy bez uvedenia dôvodu do 14 kalendárnych dní odo dňa uzavretia zmluvy. Uvedené právo žalobca nevyužil, z čoho vyplýva, že súhlasil s obsahom zmluvy o spotrebiteľskom úvere a so všetkými podmienkami poskytnutia spotrebiteľského úveru. Ďalej žalobca uviedol, že jednotlivými splátkami sa hradí najprv istina poskytnutého úveru, t. j. celá suma splátky sa započítava najprv na istinu a až tak na úrok a poplatok, čo je v prospech dlžníka. Napokon žalobca v odvolaní uviedol, že sa nestotožňuje ani s právnym posúdením veci súdom prvej inštancie v tom zmysle, že žalobca nepristúpil k zosplateniu úveru v súlade so zákonnými ustanoveniami. Poukázal pritom na všeobecné podmienky poskytnutia spotrebiteľského úveru, ktoré tvoria neoddeliteľnú súčasť zmluvy a ktoré priložil k žalobe, kde v bode 15 bolo uvedené: „Veriteľ a spotrebiteľ sa dohodli, že ak spotrebiteľ neuhradí včas štyri po sebe idúce splátky, prípadne uhradí len časti splátok alebo neuhradí včas poslednú splátku alebo časť poslednej splátky, stáva sa celý dlh splatný okamžite.“ Na základe neplnenia povinnosti žalovaného riadne a včas v zmysle uzatvorenej zmluvy podľa žalobcu splatnosť spotrebiteľského úveru nastala dňa 26.11.2016.

3. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

4. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací preskúmal vec podľa § 379 a § 380 CSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné potvrdiť podľa § 387 ods. 1 CSP.

5. Aj keď žalobca v odvolaní výslovne uviedol, že navrhuje, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil v celom rozsahu, z obsahu odvolania je zrejmé, že mal na mysli tú časť rozsudku, v ktorej súd prvej inštancie jeho žalobu zamietol (výrok II.). Proti časti, v ktorej bol úspešný (výrok I.), by žalobca ani nebol oprávnený odvolať (§ 359 CSP).

6. Odvolací súd v prvom rade považuje za potrebné uviesť, že z odvolania žalobcu nebolo zrejmé, v čom vidí odvolateľ nesprávnosť skutkových zistení súdu prvej inštancie. Viaceré tvrdenia, uvedené v odvolaní, sa netýkajú napadnutého rozsudku, resp. nebolo zrejmé, čo žalobca týmito vyjadreniami vo vzťahu k napadnutému rozsudku sledoval, keďže súd prvej inštancie neposudzoval ani výhodnosť či nevýhodnosť odplaty (úrokov, RPMN či poplatkov, s výnimkou poplatkov za upomienky), ani nespochybnil vážnosť vôle žalovaného pri uzatváraní zmluvy (a už vôbec nevyhlásil zmluvu za neplatnú).

7. Žalobca v odvolaní namietal právne posúdenie veci súdom prvej inštancie, podľa ktorého zosplatnenie úveru nebolo v súlade so zákonom. K tomu odvolací súd uvádza, že je síce pravdou, že vo Všeobecných podmienkach poskytnutia spotrebiteľského úveru, ktoré žalobca predložil v konaní pred súdom prvej inštancie, bolo v bode 15 uvedené, že „ak spotrebiteľ neuhradí včas štyri po sebe idúce splátky, prípadne uhradí len časti splátok alebo neuhradí včas poslednú splátku alebo časť poslednej splátky, stáva sa celý dlh splatný okamžite“, čo možno interpretovať ako dohodu podľa § 565 Občianskeho zákonníka. Žalobca však nepreukázal (a ani netvrdil) naplnenie ďalšieho zákonného predpokladu pre predčasné zosplatnenie úveru, a to skutočnosť, že upozornil žalovaného na uplatnenie tohto práva (§ 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka). Keďže išlo o spotrebiteľskú zmluvu (čo žalobca nespochybnil), ustanovenie § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka predstavuje lex specialis tak k ustanoveniam Obchodného zákonníka (§ 497 a nasl.), ako aj k všeobecným ustanoveniam Občianskeho zákonníka. V tomto prípade teda ak malo byť predčasné zosplatnenie úveru vykonané v súlade so zákonom, nepostačovala dohoda zmluvných strán o takejto možnosti, ale bolo podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka tiež potrebné, aby žalobca ako dodávateľ (veriteľ) upozornil žalovaného ako spotrebiteľa na uplatnenie práva na predčasné zosplatnenie úveru. Keďže žalobca nepreukázal (a ani netvrdil), že k takémuto upozorneniu došlo, považoval odvolací súd právny záver súdu prvej inštancie, že predčasné zosplatnenie úveru bolo v rozpore so zákonom (a preto neplatné), za správny.

8. Odvolací súd považuje za potrebné doplniť, že ak by sa zosplatnenie považovalo za platné, bol by celý dlh premlčaný, keďže podľa tvrdenia žalobcu k zosplatneniu došlo ku dňu 26.11.2016. Podľa § 103 druhej vety Občianskeho zákonníka ak sa pre nesplnenie niektorej zo splátok stane zročným celý dlh, začne plynúť premlčacia doba odo dňa zročnosti nesplnenej splátky. Z citovaného ustanovenia je zrejmé, že začiatok premlčacej doby sa neviaže na dátum vyhlásenia predčasnej splatnosti celého dlhu, ale na dátum zročnosti tej nesplnenej splátky, pre ktorej nesplnenie sa stal zročným celý dlh. Ak došlo k vyhláseniu predčasnej splatnosti k dátumu 26.11.2016, je zrejmé, že dôvodom vyhlásenia tejto predčasnej splatnosti bolo nesplnenie niektorej zo splátok, ktoré tomuto dátumu predchádzali, pričom posledná takáto splátka (aj pri nenaplnení zákonnej trojmesačnej lehoty podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka) bola splatná 21.11.2016 a najneskôr od nej by sa začala počítať trojročná premlčacia doba. Žalobca podal žalobu na súde prvej inštancie dňa 26.11.2019, teda po uplynutí premlčacej doby.

9. Vo vzťahu k zamietnutiu žaloby v časti o zaplatenie zmluvného úroku (nad rámec toho, ktorý bol zahrnutý do výšky riadnych splátok), zmluvnej pokuty a poplatkov za upomienky žalobca v odvolaní neuviedol žiadne konkrétne dôvody, pre ktoré považuje rozhodnutie za nesprávne (neuviedol, v čom vidí nesprávnosť zistenia skutkového stavu, ani v čom je nesprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie). Pod odvolacími dôvodmi, ktorými je odvolací súd viazaný (§ 380 ods. 1 CSP) pritom treba chápať nielen všeobecné citovanie dôvodov z ustanovenia § 365 ods. 1 CSP, ale aj uvedenie konkrétnych okolností, v ktorých odvolateľ vidí naplnenie týchto odvolacích dôvodov (v opačnom prípade by odvolateľovi stačilo do odvolania prepísať celé ustanovenie § 365 ods. 1 CSP bez špecifikácie konkrétnych dôvodov, a súd by sa musel zaoberať všetkými dôvodmi uvedenými v citovanom ustanovení, čo zrejme nebolo úmyslom zákonodarcu). Vzhľadom k tomu, že na doplnenie odvolacích dôvodov sa nevyzýva (§ 373 ods. 1 druhá veta) a žalobca sám v priebehu odvolacieho

konania odvolacie dôvody nedoplnil, odvolací súd nemohol vecne preskúmať správnosť napadnutého rozsudku v tejto časti. Vady týkajúce sa procesných podmienok (§ 380 ods. 2 CSP) odvolací súd nezistil.

10. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd dospel k záveru, že (v rozsahu, v ktorom odvolací súd mohol rozsudok súdu prvej inštancie na základe odvolania žalobcu vecne preskúmať) súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav a správne tiež vec právne posúdil, preto odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo veci samej (výrok I.) potvrdil ako vecne správny.

11. Pokiaľ ide o výrok o trovách prvoinštančného konania (výrok III.), ani vo vzťahu k tomuto výroku žalobca neuviedol samostatné odvolacie dôvody. Odvolací súd tento výrok, ako výrok súvisiaci s preskúmaným výrokom vo veci samej, považoval za vecne správny, keďže žalobca bol úspešný v časti predstavujúcej 55,92 % jeho žaloby (548,- eur z požadovaných 980,- eur), žalovaný bol úspešný v časti predstavujúcej 44,08 %. Súd prvej inštancie správne aplikoval ustanovenie § 255 ods. 1 CSP a správne vypočítal pomer úspechu žalobcu a žalovaného (tzv. čistý úspech žalobcu) vo výške 11,84 %.

12. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ustanovení § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 a § 396 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní bol plne úspešný žalovaný, preto by mu proti neúspešnému odvolateľovi (žalobcovi) patril nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Keďže však bol žalovaný v odvolacom konaní nečinný, žiadne trovy odvolacieho konania mu nevznikli, odvolací súd mu náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

13. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu jednomyseľne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).